

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Aleny Krýlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **Ing. J. H.**, zast. Mgr. Janou Gavlasovou, advokátkou se sídlem Chýně 499, 253 01 Hostivice, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2012, čj. PR/OKC/3/75/2012, sp. zn. S-MHMP 775248/2012,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 21. 6. 2012, čj. PR/OKC/3/75/2012, sp. zn. S-MHMP 775248/2012, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně Mgr. Jany Gavlasové, advokátky.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 16. 5. 2012, čj. MCP6 037935/2012, kterým byla odmítnuta část žádosti žalobce o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce současně žádá soud, aby žalovanému uložil povinnost poskytnout žalobci informace dle bodu 3 jeho žádosti.

Žalobce v žalobě uvádí, že v žádosti ze dne 3. 5. 2012 žádal mimo jiné o poskytnutí informací o konkrétní výši odsouhlasených odměn přiznaných jednotlivým vedoucím

pracovníkům Úřadu městské části Praha 6; tyto informace mu nebyly správními orgány poskytnuty. Žalobce s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvádí, že zákon o svobodném přístupu k informacím výslovně stanoví, že výše poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením dotčené osoby patří mezi ty údaje, které povinný subjekt žadateli poskytne. Dle žalobce se správní orgán I. stupně se s důvody částečného neposkytnutí informací dostatečně nevypořádal. Argumentace žalovaného, že zaměstnance veřejné správy nelze podřadit pod pojem příjemce veřejných prostředků, je nesprávná. Žalobce dále odkazuje na judikaturu Městského soudu v Praze, dle níž ve věci nemusel být prováděn test proporcionality. V souladu s § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím mají být informace o poskytnutých veřejných prostředcích poskytnuty, nejedná se proto o porušení zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, resp. o nepřiměřený zásah do soukromí osob. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že žalovaný opakovaně postupuje v rozporu se zákonem o svobodném přístupu k informacím (např. odeslání napadeného rozhodnutí po lhůtě či postup žalovaného v případě kauzy přidělování registračních značek pro automobily). Vzhledem k tomu, že nebyly dány důvody k odmítnutí části žádosti o poskytnutí informací, považuje žalobce napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nezákonná.

Žalovaný ve svém vyjádření namítá nedostatek aktivní legitimace žalobce k podání žaloby; ze žaloby není zřejmé, jakým způsobem se napadené rozhodnutí dotkne práv žalobce. Dále uvádí, že zákon o svobodném přístupu k informacím neobsahuje ustanovení, které by ukládalo povinnost poskytovat údaje o plněních poskytnutých zaměstnancům veřejné správy. K žalobcem namítanému rozhodnutí Nejvyššího správního soudu žalovaný dodává, že není v dané věci závazné a v odůvodněných případech je možný odchylný výklad. Žalovaný dále upozorňuje, že základní práva (právo na soukromí) jsou nadřazena politickým právům (právo na informace) a v případě kolize tak mají prioritu. Dle žalovaného je právo na informace využíváno v rozporu s jeho deklarovaným účelem k nátlaku zaměřenému do osobní sféry zaměstnanců s jasným úmyslem působit a ovlivňovat jejich postup v rámci činnosti úřadu. Žalovaný dále upozorňuje na judikaturu Evropského soudního dvora, který akcentoval jako prioritní ochranu soukromí. Totožně jako v napadeném rozhodnutí žalovaný provedl test proporcionality a dospěl k závěru, že je nutné dát přednost ochraně soukromí. Jako irelevantní označuje žalovaný důkazy žalobce o tzv. mediálně známých kauzách. Navrhuje proto soudu, aby žalobu zamítl.

V replice žalobce k tvrzenému nedostatku aktivní legitimace uvádí, že k neoprávněnému zásahu do jeho práv došlo již ve chvíli, kdy mu bylo odepřeno poskytnutí informace. Konstatuje, že v daném případě nepřevažuje ochrana osobnosti nad veřejným zájmem, neboť se jedná o informace, které jsou zásadní pro kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky. Žalobce dále znovu opakuje argumenty uvedené již v žalobě.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze nařídil ve věci k žádosti žalovaného ústní jednání konané dne 4. 5. 2016, při němž oba účastníci setrvali na svých již dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Podáním ze dne 3. 5. 2012 požádal žalobce na základě zákona o svobodném přístupu k informacím správní orgán I. stupně o informace; v bodě 3 žádosti se dotazoval na poskytnutí konkrétní výše odsouhlasených odměn přiznaných jednotlivým vedoucím pracovníkům Úřadu městské části Praha 6 (ve vztahu k usnesení rady městské části Praha 6 č. 1312/12 ze dne 28. 3. 2012).

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žádost žalobce v části týkající se poskytnutí informací dle bodu 3 žádosti odmítnuta s tím, že právo na ochranu soukromí je posuzováno a hodnoceno výše, neboť se jedná o základní lidské právo, zatímco právo na informace je „pouhým“ právem politickým. Po provedení testu proporcionality dospěl správní orgán k závěru, že v konkrétním případě nepřevážil veřejný zájem (tj. kontrola vynakládání veřejných prostředků) právo na ochranu soukromí. Zveřejnění informace by znamenalo nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob.

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil s odůvodněním, že zaměstnance veřejné správy nelze zařadit pod pojem příjemce veřejných prostředků. Po posouzení všech skutečností a provedeném testu proporcionality dospěl žalovaný k závěru, že § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje na informace o výši odměn zaměstnanců územního samosprávného celku; pokud by tyto informace byly poskytnuty bez souhlasu dotčených osob, došlo by k porušení zákona o ochraně osobních údajů i zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť právo na ochranu soukromí má v tomto případě přednost před právem na informace.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny.

Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.

Podle § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím se ustanovení odstavce 1 nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území.

Jádrem sporu je posouzení důvodnosti omezení práva žalobce na svobodný přístup k informacím, a tedy zákonnosti postupu žalovaného, který s odkazem na právo na soukromí odmítl část žádosti žalobce o informace (tzn. neposkytl žalobci informace podle bodu 3 žádosti).

Právo na informace je garantováno každému na základě čl. 17 Listiny základních práv a svobod; lze jej omezit pouze zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná mimo jiné pro ochranu práv a svobod druhých. Provádění tohoto základního práva

zabezpečuje zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž je vystavěn na principu obecné povinnosti poskytovat veškeré informace týkající se působnosti povinných subjektů s taxativně vymezenými výlukami z této povinnosti. Jednu z těchto výluk představuje i ochrana soukromí osoby, jíž se poskytovaná informace týká. Čl. 10 Listiny základních práv a svobod zaručuje každému právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života a neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě. Osobní údaje, mezi něž patří i výše odměny svého zaměstnance, tak povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, tzn. zákonem o ochraně osobních údajů.

Sřetenem práva na informace dle čl. 17 a práva na soukromí dle čl. 10 Listiny základních práv a svobod a s tím související povinností poskytnout informace o výši platu zaměstnance placeného z veřejných prostředků se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62, judikoval, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se v zásadě poskytují; jejich poskytnutí je možné odepřít jen výjimečně, a to pouze v případě, že se zaměstnanec na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a současně nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním tohoto zaměstnance jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

Nejvyšší správní soud dále zopakoval, že zaměstnanec, jemuž je odměna za práci (tzn. plat), vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím; informace o konkrétní odměně je tudíž povinný subjekt povinen poskytnout (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 As 57/2010-79).

S odkazem na svůj dřívější rozsudek ze dne 1. 6. 2010, čj. 5 As 64/2008-155, Nejvyšší správní soud doplnil, že aplikace § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím vylučuje provedení testu proporcionality, jelikož takový test byl v obecné rovině proveden již zákonodárcem s tím výsledkem, že zákonodárce upřednostnil právo na informace před právem na ochranu soukromí.

V nyní projednávané věci žádal žalobce (v bodě 3 své žádosti) informace o konkrétní výši odsouhlasených odměn přiznaných jednotlivým vedoucím pracovníkům Úřadu městské části Praha 6. Jedná se tedy o odměny (plat) zaměstnanců Úřadu městské části Praha 6 – územního samosprávného celku, který je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím; takovému zaměstnanci se za jeho práci vyplácí odměna z veřejných prostředků. Není pochyb o tom, že osoby, jejichž odměn se požadovaná informace týká, jsou vedoucími úředníky. Podle § 2 odst. 5 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, se vedoucími úředníky rozumí vedoucí zaměstnanci ve smyslu § 9 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů; jsou tedy pověřeni vedením na jednotlivých stupních řízení zaměstnavatele, jsou oprávněni stanovit a ukládat podřízeným zaměstnancům pracovní úkoly, organizovat, řídit a kontrolovat jejich práci a dávat jim k tomu účelu závazné pokyny. Vedoucí pracovníky Úřadu městské části Praha 6 proto s ohledem na jejich náplň práce nelze podřadit pod výjimku stanovenou zákonem dle § 8b odst. 2 a ani výjimku dle výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62, dále dovodil, že odepřít poskytnutí informací by bylo možno pouze na základě principu zákazu zneužití práva, pokud by se ukázalo, že žádost o informace o odměně zaměstnance placeného

z veřejných prostředků, jíž je jinak třeba bez dalšího vyhovět, má v konkrétním případě za cíl poškodit jej (šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči němu nenávist atp.). V této souvislosti soud podotýká, že možnost zneužití práva na informace naznačil žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě a v obecné rovině ji zmínil i při soudním jednání. S ohledem na to, že tato otázka nebyla v období před vydáním citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dostatečně judikatorně řešena, nemohl se jí dosud povinný subjekt ani žalovaný zabývat. Pokud v tomto směru tedy žalovaný má nějaké podezření, je třeba, aby se touto otázkou zabýval.

Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že osoby, jež mohou být poskytnutím požadovaných informací dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení, mají v řízení o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace postavení účastníka řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu. Žalovaný je tedy povinen v nově otevřeném odvolacím řízení vymezit okruh účastníků v souladu s § 27 odst. 2 správního řádu a dále je povinen řídit se hmotněprávními závěry soudu, týkajícími se aplikace ustanovení § 8b zákona o ochraně osobních údajů v nyní posuzované věci.

Námítkou, že žalovaný opakovaně postupuje v rozporu se zákonem, se soud nezabýval, jelikož žalobcem namítané skutečnosti nesouvisí s předmětem tohoto soudního přezkumu. K námitce, že žalovaný odeslal napadené rozhodnutí po zákonné lhůtě k vydání rozhodnutí, soud uvádí, že tato skutečnost nezpůsobuje neplatnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí a nemá na přezkum tohoto rozhodnutí vliv. Žádnou relevanci ani důkazní hodnotu pro rozhodování v nyní projednávaném případě nemají ani další odkazy žalobce na údajné mediální kauzy žalovaného, neboť se netýkají tohoto řízení.

Žalobce tedy se svou žalobou uspěl; soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce, jenž měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku z podané žaloby ve výši 3 000,- Kč a dále v nákladech právního zastoupení žalobce za dva úkony právní služby po 3 100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, účast na jednání před soudem) podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění rozhodném, a dva režijní paušály po 300,- Kč za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Úhrnem tak žalobci náleží 9 800,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. května 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková